

בית דין ירושלים

לדיני ממונות ובירורי יוחסין

נימוקי דין תורה זה מתוך הנפסק באחד מסניפי בית הדין בבני ברק ובקרית ספר (מודיעין עילית) בשבתו כבוררות וכבית הוראה לממונות במעמד שני צדדים, ע"י דיין יחיד או מותב תלתא

(תיק זה פורסם כבר בחוברות המודפסות של בית הדין)

תיק מס' 2563.

נידון לפני הגרי"ו בתביעה בין סמינר למורה שהיתה ממונה להעביר את הניירת למשרד הרווחה לקבל מילגה או תקציב לתלמידות בעלות הפרעות קשב שמשובצות בסמינר, ובטעות לא העבירה הכל בזמן והסמינר הפסיד 45,000 שקלים. האם המורה חייבת בכל הנזק.

ואמר שאף שפועל חייב בפשיעה דהיינו גרמא, מ"מ זה רק לגבי נזקים ולא לגבי מניעת ריווח.

ולדידי קצ"ע על ההנחה שתקציבים ומילגות ממשלתיות למוסדות הם ריווח צדדי ומניעתן אינו נחשב נזק. זה חילוק נכון בין מקום שהקרן לא ניזוק רק לא התרבה. אבל תקציבי ממשלה למוסדות לכאוף כולם בכלל הקרן הם (שאין "קרן" אחרת לסמינר, שאי"ז כסחורה שקיימת והופסד שלא היה קונה בריווח). ואינם נחשבים

לריבוי וריווח. במושכל שני: התקציב הזה בכלל לא שייך לסמינר, לא קרן ולא ריווח, כי הוא בא לשלם על קידום; מורות פרטיות; חונכות; סייעות; וכדו' לבנות ספציפיות ע"פ רשימה שמית. ואם אין כסף אין הוצאות. אולי הבנות הללו יכולות לתבוע את המורה ואולי לא, אבל לקופת הסמינר ודאי אינה חייבת. ובמושכל שלישי: התביעה של הסמינר וההנחה שזה מניעת ריווח (ולא הפסד קרן) יותר מובנת לאור האמור, כי אכן לא משתמשים בזה לייעוד אלא כמציאה כשרה. ודו"ק. ולכן נלע"ד דהמורה פטורה. ובאמת בעיקר הנידון, פועל חייב

לשלם נזקים רק בגוף הדבר שעובד בו שניזוק, כמ"ש בסימן שו. אבל דבר שאינו תחת שמירתו ולא כלול בפעולותיו, רק שהוא תוצאה שתבוא ממקום אחר, זה לא כלול בחיוביו. אבל שכרו על אותה מלאכה שלא נעשתה כראוי ודאי יפסיד, אפילו אם זה לא

תחת שמירתו, דסו"ס לא עשה את העבודה כראוי. ויעוי' בזה
בפסקי דין כרך טו עמ' רפג.